

“Soc al Líban per procurar ajudar la gent en allò que necessita”

Fa més de vint anys va arribar al Líban, poc després de la canonització de sant Josepmaria. Una aventura que encara continua perquè malgrat la situació actual que viu el país pensa romandre-hi el temps que calgui. La Fina estima el país dels cedres i la seva gent i vol estar a prop seu ajudant en el que necessitin.

21/10/2024

Des del 1996 l'Opus Dei és present de manera estable al Líban amb la missió de contribuir a la tasca evangelitzadora de l'Església, promovent entre els cristians una vida coherent amb la fe en les seves circumstàncies ordinàries, especialment a través de la santificació del treball professional. Per dir-ho de manera més concreta, alguns fidels de l'Opus Dei d'arreu del món han anat a viure i treballar al Líban per fer present el missatge de l'Evangelí.

“Un petit sí et porta a coses grans”

La Fina, pedagoga i llicenciada en història de l'art, numerària de l'Opus Dei, va créixer al barri de sant Narcís de Girona, i fa vint-i-dos anys que viu al Líban. Ella mateixa explica com va

prendre la decisió, quan se li va presentar una necessitat, “calia una persona per donar suport a la tasca que l'Obra havia començat aquí feia poc i em va semblar tota una aventura, encara que no coneixia gairebé res del país. De fet, el primer que vaig fer en saber que vindria a viure al Líban va ser repassar la seva situació geogràfica, i em vaig llançar amb molta il·lusió a alguna cosa que realment ha canviat els horitzons de la meva vida. Un sí petit, generós, a una crida que et porta a coses grans i alhora ordinàries”.

En arribar al Líban es va trobar amb “un país preciós, molt bonic, i el millor és la seva gent!!!, gent acollidora, hospitalària, amb un gran cor, de qui pots aprendre molt... però també sempre ha estat un país que ha patit molt i amb un gran esperit lluitador i emprenedor...” La natura és l'altra cosa que enamora a la Fina, “aquí tot és una meravella, la

muntanya, el mar, els cedres, la llum espectacular... la meva debilitat són les postes de sol, com bé sap qui em coneix”.

Quina creus que és l'aportació del missatge cristià i, per tant, de l'Obra al país dels cedres?

Per començar, diria que el Líban és el bressol del cristianisme. Trobem moltes coses de les quals podem aprendre. També et diré amb paraules d'una amiga que “l'extraordinari ens atrau molt, però agraïm que hagi vingut l'Opus Dei per mostrar-nos el camí i els mitjans de santedat també a la vida ordinària”.

És un país amb molta religiositat, ja tenim sants: sant Maroun, sant Charbel, santa Rafka, Hardini, Pere Yaoub... La majoria són religiosos, encara que ara acaben de canonitzar uns germans laics. Recentment, l'agost passat, vaig assistir amb

emoció a la beatificació del Patriarca Estephanos Douaihy, aquí al Líban a Bkerke.

Una cosa que la gent espera és la doctrina, per ajudar-los a crear aquesta unitat de vida, tan necessària per testimoniar la coherència d'una vida cristiana.

Per altra banda, la convivència amb el món islàmic és també una cosa per valorar, com ens va deixar sant Joan Paul II “el Líban més que un país és un missatge”.

Treballes en una ONG, ens podries explicar una mica en què consisteix la teva feina?

El petit gra de sorra que cadascú hi posa és molt important, no pots solucionar els grans problemes bèl·lics regionals, potser el que fas és invisible i no és notícia als mitjans de comunicació, però si arriba de veritat al cor i estàs al costat de cada

persona, de la manera que ella ho necessita en aquest moment, això és molt important. Trobem gent sola, malalta, amb situacions familiars difícils, malalties dels nens, mares a punt de donar a llum... Escoltar, estar present quan cal, donar un cop de mà... en fi res més que palesar l'esperit cristià a fons.

Gràcies a Déu, hi ha moltes institucions solidàries, equipades i preparades professionalment per donar ajuda en aquests moments, que fan una feina esplèndida i sempre pots donar un cop de mà, però com he dit, cal arribar a cada persona. Això és una gran tasca preciosa i molt important... solidaritat!

Personalment, col·laboro en una ONG libanesa que es dedica al desenvolupament i promoció de la dona i facilitant formació a diferents nivells, amb activitats per a la

joventut, mares joves, suport a la família, etc.

Una activitat que ha de ser molt creativa perquè el nostre país canvia sovint de situacions i has d'estar amb sintonia per procurar arribar de debò a allò que la gent li fa falta i necessita.

Recordo, per exemple, el 4 d'agost del 2020 quan va haver-hi l'explosió al port, en 2 minuts de dos barris cristians només en quedava pols. També a casa meva, van explotar totes les finestres i vam viure dos mesos sense vidres i amb una pols de vidre que vam trigar mesos a treure-la. En aquells moments vam organitzar SOFRA, cuina solidària per ajudar les persones més afectades; en altres moments, durant la gran crisi econòmica que va enfonsar el país el 2019, una cuina creativa en temps de crisi, per ajudar

les mares joves que treballen, a fer una cuina simpàtica amb gairebé res.

Donar suport a la família, fent costat a mares joves, a fi d'oferir per als seus fills, iniciatives que fossin un complement a la seva educació i formació humana i espiritual que reben a les escoles; això a través d'activitats de lleure.

Recentment en una entrevista al Punt explicaves l'actual situació de conflicte. Ens podries dir com ho vius? Penses quedar-te al país?

He viscut altres guerres. La del 2006, penso que va ser diferent, la vaig viure altrament; ara la veig més com una guerra amb més pes psicològic. Al moment saps on ha caigut la bomba, que ha passat, tothom està enganxat al mòbil i a les xarxes. I es viu amb més estrès.

Han començat per atacar els barris xiïtes, però ara, com han hagut de

desallotjar aquests barris, la gent surt com a desplaçats cap al nord i s'estan perdent una mica els senyals de seguretat. Em sembla que ara és quan fa més falta estar aquí! Tothom intenta fer vida normal, en la mesura del possible.

Què podem fer els qui no vivim aquesta situació? Alguna frase de sant Josepmaria que aquests dies, o en la teva estada al país t'hagi ajudat personalment?

Què es pot fer?... pregar. Tenim i sentim el suport de tota l'Obra i la pregària és l'arma més poderosa. Per a mi és de gran ajuda unes meditacions de sant Josepmaria quan ell mateix va estar en una situació semblant, encara que molt més greu que la nostra. Qualsevol situació en què et trobis, tens sempre el seu exemple i és un far per a tot, una gran ajuda. Tot un programa de vida, per viure cada situació concreta, que

t'omple de pau, de serenor i esperança. Com deia “tot és per a bé” encara que en algunes ocasions, sigui difícil de comprendre.

Cada dia a l'Obra resem una pregària preciosa, que et fa sentir de manera molt forta la comunió dels sants, i en un moment hi ha el salm: *El Senyor és la meva llum i la meva salvació, de què tenir por!*

Fa pocs dies, el Prelat de l'Obra ens ha escrit una carta molt bonica i ens recorda allò que deia sant Josepmaria, que el més diví de la nostra vida de fills de Déu és perdonar, i el Senyor es vol servir de nosaltres per “ofegar el mal amb abundància de bé”.

En aquests moments és molt viu el que diu sant Josepmaria en l'homilia Estimar el món apassionadament que “o bé sabem trobar el Senyor en la nostra vida ordinària, o bé no el trobarem mai” encara que ara el fet

ordinari sigui una cosa
extraordinària.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/entrevista-
fina-bosch-liban/](https://opusdei.org/ca-es/article/entrevista-fina-bosch-liban/) (17/03/2026)